

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytani prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1223 ustawy nr 296 z dnia 27 grudnia 2006 r. (obecnie art. 16 bis ust. 11 ustawy nr 11 z dnia 4 lutego 2005 r.) oraz dekret prezesa rady ministrów z dnia 23 maja 2007 r. są zgodne z prawem wspólnotowym w świetle art. 108 [ust.] 3 TFUE, tak jak jest on interpretowany w tzw. orzecznictwie Deggendorf, decyzji Komisji Europejskiej C (2008) 380, a także wspólnotowej zasady proporcjonalności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 29 maja 2019 r. — Irideos SpA/Poste Italiane SpA

(Sprawa C-419/19)

(2019/C 328/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Irideos SpA

Druga strona postępowania: Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie wskazanych powyżej cech spółka Poste Italiane s.p.a. powinna zostać uznana za „podmiot prawa publicznego” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. d) decreto legislativo nr 50 z 2016 r. i odnośnych dyrektyw wspólnotowych (2014/23/UE ⁽¹⁾, 2014/24/UE ⁽²⁾ i 2014/25/UE ⁽³⁾)?
- 2) Czy wspomniana spółka jest zobowiązana do przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego tylko w celu rozstrzygnięcia przetargów, które odnoszą się do jej działalności prowadzonej w sektorach specjalnych, o których mowa w dyrektywie 2014/25/UE, przy zastosowaniu której sam status podmiotów prawa publicznego powinien zostać uznany za ujęty w zasadach części II kodeksu zamówień publicznych, natomiast w odniesieniu do działalności kontraktowej niezwiązanej w ścisły sposób ze wspomnianymi sektorami ma ona pełną swobodę działania, wyłącznie na zasadach prawa prywatnego, biorąc pod uwagę zasady określone w motywie 21 i art. 16 dyrektywy 2014/23/UE (wyrok izb połączonych sądu kasacyjnego nr 4899 z 2018 r., a w odniesieniu do ostatniej części wyrok zgromadzenia plenarnego Consiglio di Stato nr 16 z 2011 r.)?
- 3) Czy w odniesieniu do zamówień uznanych za niezwiązane z sektorami specjalnymi spółka ta podlega jednak — w przypadku gdy spełnia wymogi dotyczące podmiotów prawa publicznego — ogólnej dyrektywie 2014/24/UE (a zatem zasadom dotyczącym udzielania zamówień publicznych), nawet jeśli prowadzi — w wyniku ewolucji w stosunku do chwili jej utworzenia — głównie działalność przedsiębiorczą na zasadach konkurencji, jak można wywnioskować z wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r., Ing. Aigner, C 393/06, a dyrektywa 2014/24/UE sprzeciwia się innej interpretacji w przypadku umów zawieranych przez instytucje zamawiające, mając na uwadze, że motywy 21 i art. 16 dyrektywy 2014/23/UE ustanawiają jedynie domniemany parametr dla celów wyłączenia statusu podmiotu prawa publicznego w odniesieniu do spółek, które działają w normalnych warunkach rynkowych, przy czym w każdym razie na podstawie łącznej lektury tych przepisów oczywiste jest pierwszeństwo odniesienia do etapu utworzenia podmiotu, w sytuacji kiedy ten ostatni ma zaspokajać „potrzeby w interesie ogólnym” (w niniejszej sprawie nadal istniejące)?
- 4) Czy też jednak w przypadku lokali, w których jednocześnie prowadzona jest działalność związana z usługami specjalnymi oraz inna działalność, pojęcie „funkcjonalnego charakteru” — w odniesieniu do usługi świadczonej w określonym interesie publicznym — należy rozumieć w sposób niezawężający (przyjęty dotychczas w orzecznictwie krajowym zgodnie z wyżej

wspomnianym wyrokiem zgromadzenia plenarnego Consiglio di Stato nr 16 z 2011 r.), czemu sprzeciwiają się zasady określone w motywie 16, a także art. 6 i 13 dyrektywy 2014/25/UE, które w celu określenia mającego zastosowanie uregulowania, odwołują się do pojęcia „przypisania” do jednej z działalności regulowanych przez kodeks zamówień publicznych? W związku z tym należy wyjaśnić, czy wszystkie czynności funkcjonalne tego sektora zgodnie z zamiarem instytucji zamawiającej (w tym zamówienia dotyczące zwyczajnego i nadzwyczajnego utrzymania, sprzątnia, wyposażenia, a także usług dozoru i opieki nad lokalami lub innych form wykorzystania tych ostatnich, jeśli są pomyślane jako usługa dla klientów), mogą „dotyczyć” odnośnego sektora specjalnego — także na słabiej wiążących zasadach właściwych dla sektorów wyłączonych — kiedy faktycznie sprywatyzowane pozostają jedynie czynności „niezwiązane”, które podmiot publiczny lub prywatny może swobodnie wykonywać w zupełnie innych obszarach na podstawie uregulowania zawartego wyłącznie w kodeksie cywilnym oraz z uwzględnieniem jurysdykcji sądu powszechnego (przykładem tego ostatniego rodzaju, w zakresie mającym tutaj znaczenie, z pewnością są usługi bankowe świadczone przez Poste Italiane, ale tego samego nie można powiedzieć w odniesieniu do dostawy i wykorzystywania narzędzi komunikacji elektronicznej, jeżeli są one oddane do dyspozycji całego zakresu działalności grupy, mimo że są szczególnie potrzebne właśnie dla działalności bankowej). Nie wydaje się ponadto bezcelowe podkreślenie „nierównowagi” spowodowanej obecnie dominującą interpretacją zawężającą, przez co do zarządzania sektorami podobnymi lub sąsiadującymi wprowadzane są zupełnie inne zasady udzielania zamówień na roboty budowlane lub usługi: z jednej strony drobiazgowo gwarancje nałożone przez kodeks zamówień publicznych dla określenia drugiego kontrahenta, z drugiej — pełna autonomia negocjacyjna przedsiębiorcy, który ma możliwość swobodnego prowadzenia pertraktacji wyłącznie w zależności od własnych interesów gospodarczych, bez żadnych gwarancji przejrzystości, wymaganych dla sektorów specjalnych i dla sektorów wyłączonych;

- 5) Czy wreszcie ogłoszenie o postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego zgodnie z kodeksem zamówień publicznych — podane do wiadomości publicznej w formie przewidzianej zarówno na poziomie krajowym, jak i unijnym — może okazać się istotne dla określenia obszaru, którego dotyczy zamówienie, lub związania tego ostatniego ze specjalnym sektorem odniesienia, zgodnie z poszerzonym pojęciem „funkcjonalnego charakteru”, o którym mowa w poprzednim pytaniu nr [4]), lub — alternatywnie — czy zarzut braku jurysdykcji sądu administracyjnego, podniesiony przez podmiot, który ogłosił postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, lub przez oferentów, którzy w tym postępowaniu zostali wybrani, może zostać uznany za nadużycie prawa zgodnie z art. 54 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] jako postępowanie, które — mimo że nie może samo w sobie wypłynąć na rozdział jurysdykcji (zob. także w tym zakresie ww. wyrok zgromadzenia plenarnego Consiglio di Stato nr 16 z 2011 r.) — ma znaczenie przynajmniej dla celów odszkodowawczych, ponieważ narusza uzasadnione oczekiwania uczestników samego przetargu, którym nie udzielono zamówienia i obecnie są skarżącymi w sądzie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

Odwołanie wniesione w dniu 5 czerwca 2019 r. przez Inpost Paczkomaty sp. z o.o. od wyroku Sądu dnia 19 marca 2019 w sprawach połączonych T-282/16 i T-283/16, Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja

(Sprawa C-431/19 P)

(2019/C 328/07)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Przedstawiciel: D. Doktor, radca prawny)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszące odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.